

her hos os er Midler under 100 Rd., der ikke skulle indfattes i Overformynderierne. Dette fremgaaer af et Circulaire af 1858 fra det norske Regjeringsdepartement, om hvorledes Overformynderiregnskaberne skulle affattes. Da saaledes samtlige Umhndiges Midler optages i Regnskaberne i Norge, medens der i Danmark kun optages saadanne, som have over 100 Rd., har det kunnet skee, at man er kommen til et saarimelig Resultat som, at Norge skulde have dobbelt saa mange Myndlinge som Danmark. Der er rimeligviis endnu en anden Forsjæl tilstede, som jeg imidlertid ikke er vis paa, og som jeg derfor ikke skal gaae nærmere ind paa. Jeg skal blot henstille til den høitærede Justitsminister at see at faae disse Oplysninger substændiggjorte ad den Vej, som staaer til hans Raadighed; jeg har naturligviis kun kunnet benytte den private Vej. Dette var den første Indvendning, som var gjort, at Nationalvelstanden i Danmark var saa stor i Forhold til Norge, at Regjeringen ikke troede at kunne forsvare at indføre Værgestyrrelse her i Landet, men denne Indvendning maa absolut bortfalde. Efter en omtrentlig Beregning, som jeg har gjort, vil den danske Myndling neppe i Gjennemsnit have $\frac{1}{4}$ -mere end den norske.

Den anden Indvendning, som i Motiverne gjordes mod at tage Norge til Forbillede, er den, at det er vanskeligt at finde paalidelige og vederhæftige Overformyndere, og at disse klage over, at de uden Vederlag skulle udføre et Ombud, som ikke sjældent er forbundet med bethdeligt Besvær, Tidsspilde og Udgifter. Nu mener man, at i Norge kunne Vej- og Postforholdene lægge et Lob i Vægtstaaen for desuagtet at indrette Overformynderbestyrelsen, som den der er, men at dette ikke kan gjælde i Danmark. Nu er det ganske mærkeligt, at netop de Mænd, med hvem jeg har sat mig i Forbindelse, mene, at den norske Ordning af Overformynderivæsenet vil passe meget bedre i Danmark, idet det der vil være lettere at finde Mænd, som ere egnede til at overtage det Hverv at være Overformyndere. Efterat jeg saaledes — i alt Fald for mit eget Vedkommende — havde fjernet de Betæneligheder, som vare gjorte mod at gaae den Vej ved Overformynderivæsenets Ordning, som jeg anseer for den rigtigste, havde jeg

ingen Betænelighed ved at omarbejde det norske Forslag og søge, saavidt muligt, at oversføre det paa dansk Grund.

Førend jeg nu gaaer over til nærmere at motivere Hovedprinciperne og de enkelte Bestemmelser i det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, maa jeg udbede mig Tilladelse til ganske kort at gaae ind paa en Kritik af de øvrige Forslag med Hensyn til disse Hovedprinciper, for derigjennem at komme til de Grunde, som have bevæget mig til at stille mit Forslag. Der er efter min Mening to Hovedfordringer, som maae stilles til enhver Overformynderiordning, nemlig for det Første, at Bestyrelsen af Midlerne skeer uden Udgift for de Umhndige, og for det Andet, at der ydes de Umhndige tilstrækkelig Sikkerhed for, at deres Capitaler ikke gaae tabte. At Bestyrelsen bør være gratis, forekommer det mig, at de Umhndige have et uafviseligt Krav paa, thi naar Staten stiller bestemte og meget strenge Fordringer med Hensyn til Bestyrelsen af disse Midler, saa er det ogsaa dens Pligt at sørge for, at de bestyres saaledes, at de Umhndige ikke have nogen Udgift derved, men sikkert den sædvanlige Rente. Dette skeer ganske vist ved det Forslag, som Udvalgets Mindretal har stillet, og hvortil jeg ogsaa subsidiairt har kunnet slutte mig, men det skeer ikke ved noget af de andre Forslag. Værderne for de Umhndige ere beregnede noget forskjelligt i de forskjellige Forslag, men det er dog ganske bethdelige Udgifter, som vil falde paa hver enkelt Myndling, hvilket af dem man end vedtager, og der er desuden ovenikjøbet den efter mit Skjøn særdeles uheldige Omstændighed tilstede ved alle disse Forslag eller de fleste af dem, at de ligesom betragte alle de Umhndige, baade de nuværende og de fremtidige, som solidarisk berettigede og ansvarlige ligeoverfor hverandre, idet de paalægge de første Mars Umhndige at udrede Udgifterne til en Reservesond, som skulde komme de følgende Slægter til gode; det er en Communisme, som jeg troer, man skal holde sig fri for. Jeg vil altsaa paa ingen Maade kunne gaae ind paa en Ordning af Overformynderivæsenet, som ikke i det Væsentlige sikrer de Umhndige en gratis Bestyrelse af deres Midler. Man vil maaskee indvende, at mit Forslag ikke ganske har kunnet undgaae